

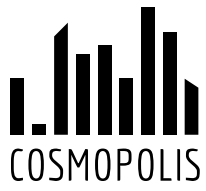
OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

CHLADNO KRVNĚ

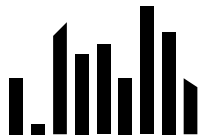
**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza

CHLADNOKRVNE

COSMOPOLIS

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V LADE

CHLADNO KRVNE

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

CHLADNOKRVNE

Robert Bryndza

COLD BLOOD © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Jana Kupková 2019

© Grada Publishing, a.s., 2019

Z anglického originálu Cold Blood, vydaného nakladateľstvom Bookouture

v roku 2017, preložila Jana Kupková

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Korektúra Matúš Stanislav Babčan

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Prahe
v roku 2019 ako svoju 7422. publikáciu

Tlač Finidr, s.r.o., Český Těšín

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1062-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-1061-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-1099-5 (print)

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

So všetkou láskou mame a otcovi.

Peklo je prázdne, diabli sú medzi nami.
– WILLIAM SHAKESPEARE, BÚRKA –

KAPITOLA 1

PONDELOK, 2. OKTÓBRA 2017

Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová si zaclonila oči pred náporom dažďa. Spoločne s detektívom inšpektorom Mossovou bežali po South Bank, vydláždenom nábreží lemujúcim južný breh londýnskej Temže. Nízky hnedý prílív sa prelieval cez bahno, tehly a odpadky pohodené pozdĺž riečiska. Vysielačka vo vrecku Erikinej čiernej koženej bundy vydala plechový praskavý zvuk a Erika začula, ako sa dôstojník zaistujúci miesto činu pýta, kde sú. Vytiahla vysielačku a odpovedala: „Tu detektív šéfinšpektor Fosterová. Sme asi dve minúty od vás.“

Stále vládla ranná špička, ale deň už spochmúrnol vďaka padajúcej hmle. Obidve zrýchlili. Minuli vysokú budovu riaditeľstva IBM a nízku rozložitú stavbu štúdií ITV. Na tomto mieste sa nábrežie ostro stáčalo doprava a vzápätí sa zmenilo na širokú ulicu lemovanú stromami, ktorá viedla k Národnému divadlu a mostu Hungerford Bridge.

„Šéfka, tam je to,“ povedala Mossová zadychčane a spomalila.

Na obnaženom riečisku, asi tri metre pod nimi, sa na umelo vytvorenej pláži zo svetlého piesku, v ohybe, kde sa South Bank stáčal doprava, zhromaždil hlúčik ľudí. Erika si v miestach, kde cítila pichanie, pomasírovala rebrá. Pri svojej výške okolo stoosemdesiat centimetrov sa týčila nad Mossovou a krátke blond vlasy sa jej v daždi priliepili k hlave.

„Mali by ste obmedziť fajčenie,“ poznamenala Mossová, zdvihla k Erike pohľad a z tváre si odhrnula mokré pramienky červených vlasov. Tvár mala posiatu pehami a buclaté líca jej pri behu sčerveneli.

„A vy by ste zas mali obmedziť čokoládu mars,“ vrátila jej to Erika.

„To tiež robím. Zredukovala som to na jednu tyčinku na raňajky, jednu na obed a jednu namiesto večere.“

„Ja som na tom rovnako s fajčením,“ usmiala sa Erika.

Prešli ku kamennému schodisku, vedúcemu k Temži. Na schodoch bolo vidno zreteľné stopy prílivu, pričom posledné dva pokrývali klzké riasy. Pláž bola široká štyri metre a zrazu sa končila v miestach, kde sa čerila hnedá voda. Erika a Mossová vytiahli odznaky a hlúčik ľudí sa rozostúpil, aby mohli prejsť až tam, kde sa žena s hodnosťou špeciálneho konstábla snažila chrániť veľký obitý látkový kufor hnedej farby, napoly zahrabaný do piesku.

„Snažila som sa, aby sa všetci presunuli hore, madam, ale nechcela som nechať miesto bez dozoru,“ povedala mladá žena a cez dažďové kvapky sa pozrela na Eriku. Bola malá a štíhla, ale oči sa jej leskli rozhodnosťou.

„Ste tu sama?“ spýtala sa Erika a zahľadela sa na kufor. Na jednom konci zbadala dieru, z ktorej trčali von dva bledé spuchnuté prsty.

Žena prikývla. „Druhý špeciálny konstábl, s ktorým slúžim, musel ísť vyriešiť spustený alarm v jednej z tých kancelárskych budov,“ odpovedala.

„To by sa nemalo stávať,“ zareagovala Mossová. „Špeciálni konstábli by sa mali vždy držať vo dvojici. Takže vy máte nočnú službu v centrálnom Londýne sama?“

„V poriadku, Mossová...“ začala Erika.

„Nie, šéfka, to nie je v poriadku. Títo ľudia sú dobrovoľníci! Prečo nemôžu zaplatiť viac policajtov?“

„Stala som sa špeciálnym konstáblom práve preto, aby som získala skúsenosti a mohla začať pracovať na polícii na plný úväzok...“

„Potrebujeme, aby toto miesto bolo prázdne, kým prideme o všetky šance získať forenzné dôkazy,“ prerušila ich Erika.

Mossová prikývla a spoločne začali naháňať dav prizierajúcich sa ľudí smerom ku schodisku. Erika si všimla, že na konci malej pláže vedľa vysokého múru vykopal akýsi postarší muž s dlhými šedivými vlasmi a v pestrofarebnom ponči dve malé diery. Nevnímajúc ľudí ani dažď pokračoval v kopaní. Erika vytiahla vysielачku a zvolala všetkých policajtov z okolia. Zavládlo zlovestné ticho. Všimla si, že muž vo farebnom ponči ignoruje Mossovú a naďalej pokračuje v kopaní.

„Potrebujem, aby ste šli tam hore, hore na schodisko,“ povedala Erika a podišla od kufra smerom k mužovi. Pozrel sa na ňu a ďalej uhládzal kopy piesku nasiaknutú dažďom. „Prepáčte. Vy. Hovorím s vami.“

„A vy ste kto?“ spýtal sa muž panovačne a premeral si ju pohľadom zhora nadol.

„Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová,“ predstavila sa a blysla odznakom. „Toto je miesto činu a vy ho musíte opustiť. Hneď.“

Muž prestal kopať a zatváril sa takmer komicky urazene.

„A to sa smiete správať tak bezočivo?“

„Pokiaľ niekto prekáža na mieste činu, tak áno.“

„Ale toto je jediný zdroj mojich príjmov. Môžem tu vystavovať svoje sochy z piesku. Mám povolenie od westminsterskej radnice.“

Zalovil v ponči a vytiahol zalaminovanú kartičku s fotografiou, ktorú ihneď pokropili dažďové kvapky.

Z Erikinej vysielacky sa ozval hlas: „Tu je policajný konštabl Warford a policajný konštabl Charles...“ Zaregistrovala dvoch mladých policajtov, ako bežia smerom k davu ľudí pri schodisku.

„Spolupracujte s detektívom inšpektorom Mossovou. Chcem, aby ste uzavreli South Bank v dĺžke pätnástich metrov v oboch smeroch,“ požiadala ich a zastrčila si vysielacku späť do vrecka. Muž stále držal svoje povolenie. „Môžete si to odložiť.“

„Správate sa veľmi nevhodne,“ povedal muž a zažmurkal na Eriku.

„Áno, a tiež by určite nebolo veľmi vhodné, keby som vás musela dať zavrieť. A teraz choďte tam hore.“

Pomaly sa postavil. „Takto sa rozprávate so svedkom?“

„Čoho ste boli svedkom?“

„Keď som kopal, vyhrabal som ten kufor.“

„Bol zahrabaný v piesku?“

„Čiastočne. Včera tam nebol. Kopem tu každý deň, príliv a odliv pieskom pohybuje.“

„Prečo tu kopete každý deň?“

„Staviam sochy z piesku,“ povedal dôležito. „Toto je moje zvyčajné miesto. Robím morskú pannu, ktorá sedí na skale, a naokolo skáču ryby. Veľmi sa páči...“

„Dotýkali ste sa toho kufra alebo ste niečím hýbali?“ spýtala sa Erika.

„Samozrejme, že nie. Prestal som, keď som videl... Keď som videl, že je ten kufor roztrhnutý a že... že z neho trčia von prsty...“

Erike bolo jasné, že je vydesený.

„V poriadku. Choďte hore na chodník, budeme od vás potrebovať výpoveď.“

Obaja policajti a špeciálny konstábl prehradili chodník. Keď sa starý muž vydal knísavým krokom ku schodisku, Mossová sa pripojila k Erike. V tej chvíli boli jedinými osobami na pláži.

Natiahli si latexové rukavice a zamierili ku kufru. Prsty, ktoré vyčnievali z diery v hnedom materiáli, boli oduté a mali sčernelé nechty. Mossová jemne zmietla piesok zo švíkov a odhalila zhrdzavený zips. Erika musela niekoľkokrát zľahka šklbnúť, kým zips povolil. Keď kufor rozopla, veko mierne pokleslo. Mossová sa naklonila, aby jej pomohla a spoločne kufor pomaly otvorili. Von sa vylialo trochu vody. Vnútri ležalo napchaté holé mužské telo. Mossová ustúpila, zdvihla pažu a zaborila do nej nos. Zápach rozkladajúceho sa mäsa a tlejúcej vody ich udrel priamo do žalúdka. Erika na okamih zavrela oči, potom ich znovu otvorila. Končatiny boli svetlé a svalnaté, mäso pripomínalo surový tuk a začínalo sa oddelovať od kostí, ktoré boli na niekoľkých miestach obnažené. Erika opatrne nadvihla torzo. Pod ním bola zastrčená hlava s čiernymi jemnými vlasmi.

„Pane Bože, uťali mu hlavu,“ zhrozila sa Mossová a ukázala na krk.

„A odrezali mu nohy, aby sa telo zmestilo dovnútra,“ dokončila Erika. Odutá a škaredo dobitá tvár bola na nepoznanie. Medzi veľkými perami purpurovej farby vyčnieval spuchnutý čierny jazyk. Erika jemne obrátila torzo tak, že hlava zostala pod ním, a zavrela kufor. „Potrebujeme technikov z forenzného. Rýchlo. Neviem, koľko máme ešte času, kým sa zdvihne príliv.“

KAPITOLA 2

O hodinu neskôr sa na miesto činu dostavil forenzný tím. Dážď neustával, hmla zhustla a zahalila vrcholky okolitých budov. Napriek dažďu sa pri oboch koncoch policajného kordónu zhromaždili davy ľudí a zízali na veľký biely stan vztýčený nad telom v kufri. Zlovestne žiaril oproti kalnej vode, ktorá sa hnala okolo.

Hoci vonku zavládol chlad, v stane bolo teplo. Jasnú svetlú v malom priestore spôsobili, že teplota vnútri výrazne stúpila. Erika a Mossová si obliekli modré kombinézy, ktoré sa používajú na mieste činu. Spoločne s nimi bol v stane forenzný patológ Isaac Strong, ktorý sa nakláňal so svojimi dvoma asistentmi nad kufrom, a fotograf. Isaac bol vysoký štíhly muž. Láskavé hnedé oči a tenko vytvarované obočie boli jediné znaky, pomocou ktorých ho bolo možné poznať, pretože mal kapucňu a cez tvár rúško.

„Čo pre nás máš?“ spýtala sa Erika.

„Telo bolo nejaký čas vo vode, na koži môžeš vidieť tieto žlté a zelené zmeny farby,“ povedal a ukázal na hrudník a brucho. „Nízka teplota vody spomalí rozklad...“

„Spomalí rozklad?“ zopakovala Mossová a zdvihla ruku pred rúško. Zápach bol neznesiteľný. Zmĺkli a pozorne sa pozerali na holé zdevastované telo a tiež na to, ako úhľadne boli kusy naukladané vnútri – jedna noha

z každej strany torza, kolená napasované do horného pravého a spodného ľavého rohu, paže prekrížené cez hrudník a odseknutá hlava dômyselne zastrčená pod trupom. Isaacova asistentka rozopla zips vrecka vo vnútri veka kufra a vytiahla uzatvárateľné plastové vrecúško, ktoré obsahovalo zlatú obrúčku, hodinky a zlatú pánsku retiazku. Zdvihla vrecúško tak, aby naň dobre dopadalo svetlo. Oči nad ochranným rúškom mala doširoka otvorené.

„Mohli by to byť jeho cennosti, ale kde je jeho oblečenie?“ pýtala sa Erika. „Vyzerá to, akoby bol do toho kufra skôr zabalený ako odprataný. Nie je tam nejaký preukaz totožnosti?“ dodala s nádejou v hlase.

Fotograf sa nad nich naklonil a dvakrát stisol spúšť. Všetkými v žiari blesku myklo. Isaacova asistentka prezrela vrecko rukou v rukavici. Pokrútila hlavou.

„Spôsob, akým sa zbavili tela, precíznosť, zabalené cennosti – to všetko ukazuje na to, že ide o vopred naplánovaný čin,“ povedal Isaac.

„Prečo pribalili cennosti k telu? Prečo si ich nezobrali? Takmer akoby si ten, kto to vykonal, robil z nás bláznov,“ komentovala to Mossová.

„Napadá mi, že by mohlo ísť o vraždu spojenú s gangmi alebo drogami, ale je na vás, aby ste to zistili,“ poznamenal Isaac. Erika prikývla a jeden z Isaacových asistentov nadvihol torzo, aby mohol fotograf spraviť snímku oddelenej hlavy obete.

„Fajn, ja mám hotové,“ konštatoval fotograf.

„Odnesieme telo,“ rozhodol Isaac. „Príliv nám to neuľahčuje.“

Erika sa pozrela dolu a všimla si, že sa jedna stopa v piesku začína plniť rozvírenom vodou. Pri vchode do stanu sa objavil mladík v overale s nosidlami, na ktorých ležalo nové čierne vreco na telá.

Erika s Mossovou odstúpili a sledovali, ako Isaacovi asistenti rozopínajú zips na vreci, otvárajú ho a opatrne premiestňujú kufor smerom k nosidlám. Asi meter nad pieskom sa vzpriechil, takže takmer stratili rovnováhu.

„Počkajte, zastavte, zastavte!“ prikázala Erika a vrátila sa do stanu. Svetlo baterky ožiarilo dno kufra, z ktorého odkvapkávala voda. Vybledený povraz sa zaplietol do podšívky, ktorá sa začala pod váhou tela ležiaceho vnútri vydúvať a strapkať.

„Nožnice, rýchlo,“ požiadal Isaac. Asistent promptne rozbalil sterilné nožnice a podal mu ich. Isaac sa sklonil a jemne odstrihol povraz, takže im umožnil kufor zodvihnúť. Potom zazipsovali vrece, ktoré prijalo telo aj s kufrom.

„Ozvem sa, keď dokončím pitvu,“ rozlúčil sa Isaac. Zo stanu vyšiel spoločne so svojimi dvoma asistentmi, tísňúcimi nosidlá. Kolieska čudne poskakovali v piesku a zanechávali za sebou hlboké stopy.

Keď Erika s Mossovou odovzdali kombinézy, vrátili sa hore na vydláždený chodník južného nábrežia. Práve prichádzal Nils Åkerman, vedúci tímu zaisťujúceho miesto činu, s piatimi kolegami. Pokúsi sa získať forenzné dôkazy. Erika sa obzrela na vodu, ktorá siahala až na pláž, a pochybovala, že budú mať šťastie.

Nils bol vysoký štíhly muž s pichľavými očami, ktoré mal dnes mierne červené. Vyzeral otrávene a vyčerpane.

„Príjemné počasie pre kačky,“ kývol Nils hlavou, keď okolo nich prechádzal. Rozprával výborne po anglicky s nepatrným švédskym akcentom. Erika a Mossová dostali dáždnyky a sledovali, ako Nils a jeho tím prechádzajú po zmenšujúcej sa pláži. Voda sa teraz dostala asi tridsať centimetrov od stanu a príživná dažďom sa rýchlo zdvíhala.

„Nikdy nepochopím jeho zmysel pre humor,“ poznamenala Mossová. „Vidíte snáď nejaké kačky?“

„Myslím, že tým myslel, že kačky si toto počasie užívajú. A kto vrazil, že to mienil ako vtip?“

„Ale povedal to, akoby to mal byť vtip. Toto je ten švédsky zmysel pre humor. Počula som, že je dosť zvláštny.“

„Fajn, poďme sa sústrediť,“ nakázala Erika. „Kufor mohol byť hodený do rieky ďaleko proti prúdu. Keď ho odnášal príliv, zachytil sa o ten povraz.“

„Lenže mohli ho odhodiť do vody prakticky z hociktorého miesta. Breh sa tu tiahne donekonečna.“

Erika zdvihla zrak k budovám a spenenej vode. Okolo nich sipel čln vypúšťajúci čierny dym. V opačnom smere si cestu proti prílivu razili dva nízke vodné taxíky spoločnosti Thames Clippers.

„Toto nie je vhodné miesto na zbavenie sa tela,“ konštatovala Erika. „Vidno naň z kancelárií, v ktorých sa pracuje dvadsaťštyri hodín denne. A človek by musel telo niesť cez celý South Bank, okolo barov a kancelárií, priemyselných kamier a svedkov.“

„Hlupák je ten, kto stvára hlúposti. Ale pre niekoho, kto sa nebojí a chce sa zbaviť tela, by to mohlo byť vhodné miesto. Je tu veľa postranných uličiek, kde by mohol zmiznúť,“ oponovala jej Mossová.

„To nám nijako nepomôže.“

„No, šéfka, toho, kto to spravil, by sme nemali podceňovať. Alebo by som skôr mala povedať, že by sme ho nemali *zle odhadovať*?“

Erika prevrátila oči. „Poďme, niekde si kúpime sendvič a vrátíme sa na stanicu.“

KAPITOLA 3

Erika s Mossovou sa na policajnú stanicu v Lewisham Row vrátili neskoro poobede. Obidve boli premočené kvôli neustávajúcemu dažďu. Stavebné práce v okolí stanice, ktoré sa začali práve vtedy, keď Eriku prvýkrát prideliť do južného Londýna, boli takmer dokončené. Osemposchodová budova stanice sa teraz krčila medzi niekoľkými výškovými domami s luxusnými bytmi.

Seržant Woolf sedel za pultom v ošarpanej recepcii. Bol to mohutný muž so svetlomodrými očami, bledou tvárou s výraznými čelustami a niekoľkými bradami, ktoré pretekali až na predok úhľadne vyžehlenej košele.

Pred pultom stálo chudé dievča s konskou tvárou. Na kostnatom boku pohojďovalo tučnučkého chlapčeka. Dieťa v ruke zvieralo vrecúško s cukríkmi, bez záujmu prežúvalo a sledovalo slovnú prestrelku medzi matkou a Woolfom.

„Ako dlho nás tu chcete nechať čakať?“ dobiedzala žena. „Mám prácu.“

„To záleží od vášho priateľa a tých tristo gramov kokaínu, čo mal nachatých v zadku,“ odpovedal Woolf pobavene.

„To ste celí vy! Stavila by som sa, že ste mu ho podstrčili,“ povedala a ukázala naňho dlhým pestovaným nechťom ružovej farby.

„Chcete tým povedať, že sme to naňho ušili?“

„Chodte do riti.“

„Keď vás matka posielala do školy, boli to len vyhodené peniaze.“

Vyzerala zmätene. „O čom to hovoríte? Školu som skončila... no... už dávno.“

Woolf sa priateľsky usmial a ukázal na dlhý rad vyblednutých plastových stoličiek zelenej farby pod nástenkou plnou letákov. „Prosím, madam, posadte sa. Keď budem mať viac informácií, dám vám vedieť.“

Dievča si premeralo Eriku a Mossovú zhora nadol, lenivo prešlo cez recepciu a posadilo sa pod nástenku preplnenú miestnymi informačnými letákmi.

Erika si vybavila svoj prvý deň v Londýne po tom, čo bola prevelená od manchesterskej polície. Sedela na tom istom mieste a nástojčivo od Woolfa vyžadovala odpoveď, ako dlho bude musieť čakať. Okolnosti však boli rozdielne.

„Dobré popoludnie, dámy. Vonku leje, všakže?“ poznamenal Woolf pri pohľade na Eriku a Mossovú. Obidvom sa vlasy lepili k hlavám.

„Nie, len mrholí,“ zasmiala sa Mossová.

„Je tu?“ spýtala sa Erika.

„Áno. Superintendant sedí v teple a suchu vo svojej kancelárii,“ prikývol Woolf.

Dievča s dieťaťom si vložili do úst hrst cukríkov, hlasno ich cmúľali a zazerali.

„Opatrne, nech vám nezabehne, madam. Vybavujem si len hmlisto, ako sa robí Heimlichov chmat na uvoľnenie dýchacích ciest,“ zaškeril sa Woolf a bzučiacom otvoril Erike a Mossovej dvere. Stíšil hlas a predklonil sa. „Dôchodok je tak blízko, že si naň môžem siahnuť.“

„Za ako dlho?“

„O pol roka.“

Usmiala sa naňho a potom sa za nimi dvere s cvaknutím zatvorili. Prešli dlhou chodbou s nízkym stropom a minuli kancelárie administratívnych pracovníkov, v ktorých drnčali telefóny. Išlo o rušnú policajnú stanicu, najväčšiu na juh od rieky, ktorá spravovala veľkú časť Londýna a hraníc grófstva Kent. Ponáhľali sa do šatne na prízemí, kde sa pozdravili s niekoľkými uniformovanými policajtkami, ktorým začínala zmena. Zamierili k svojim skrinkám a vytiahli uteráky, aby sa osušili.

„Preverím nezvestné osoby,“ povedala Mossová. Presušila si vlasy, utrela si tvár, zobliekla sveter a rozopla košeľu.

„A ja pôjdem požiadať, aby nám dali viac ľudí,“ vyhrkla Erika, ktorá sa utierala uterákom a pritom si pričuchla k blúzke, ktorú našla vzadu vo svojej skrinke.

Keď sa Erika prezliekla do suchého, zamierila po schodoch hore do kancelárie superintendanta. Lewisham Row bola stará ošarpaná budova zo sedemdesiatych rokov a pri škrtoch v policajnom rozpočte sa výťahy stali niečím, čomu sa človek vyhýbal. Pokiaľ teda nemal chuť uviaznuť v ňom na pol dňa. Brala schody po dvoch, až kým sa konečne nedostala do chodby na ôsmom poschodí. Veľké okno ponúkalo výhľad na južný Londýn, rozpínajúci sa od zapchatého okruhu pretínajúceho srdce Lewishamu, cez ulice plné domov v radovej zástavbe, až po zelené hranice grófstva Kent.

Zaklopala na dvere a vošla. Superintendant Melanie Hudsonová sedela za stolom, čiastočne zakrytá hrbou papierov. Bola to malá štíhla žena s mikádom jemných blond vlasov, ale vzhľad môže klamať a Melanie vedela hrať pekne tvrdo, keď si to situácia vyžadovala. Erika sa poobzerala po kancelárii. Bola rovnako ošarpaná ako zvyšok budovy. Hoci Melanie zastávala svoju pozíciu už niekoľko mesiacov, police boli stále prázdne